

Den Skjulte Historie om Vers Fyrre – Nummer Niogtyve

Ezekiel nummer ti

Jeff Pippenger

2026-08-31

Der er mange forunderlige og vigtige profetiske linjer og sandheder i Ezekiels Bog. Af de bibelske fremstillinger af profeter inden for templet er Ezekiel frem for alle andre den, der identificerer hjulene inde i hjulene. Disse hjul repræsenterer ifølge Søster White det komplekse samspil af menneskelig aktivitet, som illustrerer begivenhedernes rækkefølge i tiden for den sildige regn. Disse begivenheder fremstilles af profeten, når han bliver en del af profetien i en handlet lignelse, såsom når Ezekiel ligger på sin venstre og derefter sin højre side i kapitel fires fremstilling af Jerusalems belejring. Der er også tretten bestemte datoer, som optegner Ezekiels historie og derved angiver vejmærkerne for den sildige regns periode, hvor de hundrede og fireogfyrre tusinde besegles. Der meddeles sandheder ikke alene gennem datoer, men også gennem tal såsom sytten, nitten, femogtyve, halvfjerds, fyrre, tre hundrede og halvfems og naturligvis tredive. Et andet tal, som måske er det vigtigste tal i Ezekiels Bog, er tallet hundrede og halvtreds. Alligevel findes tallet hundrede og halvtreds ikke i Ezekiels Bog. Men linje på linje—det er der.

Tallet hundrede og halvtreds er profetisk indlejret i belejringens linje, og belejringen er en særskilt profetisk linje; eller om man vil, er belejringen et hjul. En profetisk historiens linje vil altid besidde en alfa og omega, og dermed må alfaens og omegaens karakteristika være repræsenteret ved linjens begyndelse og afslutning, ellers er det ikke en linje. Belejringens alfa-begivenhed var Ezekiels hustrus død, og belejringens afslutning var Kristi bruds død, således som dette er fremstillet ved Jerusalems ødelæggelse.

Og jeg, Johannes, så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Gud ud af himmelen, beredt som en brud, smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra himmelen sige: Se, Guds tabernakel er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver tåre af deres øjne; og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller krig, ej heller skal der være mere pine; thi de første ting er vegne bort. Og han, som sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt. Og han sagde til mig: Skriv; thi disse ord er troværdige og sande. Og han sagde til mig: Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Jeg vil give den tørstige af livets vands kilde uforskyldt. Den, som sejrer, skal arve alle ting; og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn. Men de frygtomme og vantro og vederstyggelige og mordere og utugtige og troldkarle og afgudsdyrkere og alle løgnere skal få deres del i søen, som brænder med ild og svovl; dette er den anden død. Og en af de syv engle, som havde de syv skåler fulde af de syv sidste plager, kom til mig og talte med mig og sagde: Kom hid, jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru. Åbenbaringen 21:2–9.

Ezekiels hustru dør ved begyndelsen af belejringen, og hun betegnes dér som „det, dine øjne attrår“, og i Jerusalems ødelæggelse, som fremstilles i det samme kapitel, betegnes Jerusalem som „det, deres øjne attrår“.

Atter i det niende år, i den tiende måned, på månedens tiende dag, kom Herrens ord til mig, således: ... Og Herrens ord kom til mig, således: Menneskesøn, se, jeg tager dine øjnes lyst fra dig med ét slag; dog skal du hverken sørge eller græde, og dine tårer skal ikke rinde. Suk i stilhed, hold ingen dødsklage; bind dit hovedbind om dig, og tag dine sko på dine fødder, og tildæk ikke dine læber, og spis ikke menneskers brød. Så talte jeg til folket om morgenen; og om aftenen døde min hustru, og om morgenen gjorde jeg, som det var mig befalet. Og folket sagde til mig: Vil du ikke fortælle os, hvad dette betyder for os, siden du handler således?

Da svarede jeg dem: Herrens ord kom til mig således: Tal til Israels hus: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil vanhellige min helligdom, jeres styrkes herlighed, det jeres øjne attrår, og det jeres sjæl ynkes over; og jeres sønner og jeres døtre, som I har ladet tilbage, skal falde for sværdet. Og I skal gøre, som jeg har gjort: I skal ikke dække jeres læber eller spise menneskers brød. Og jeres hovedbind skal være på jeres hoveder og jeres sko på jeres fødder; I skal ikke sørge eller græde, men vansmægte i jeres misgerninger og sukke over for hverandre.

Således skal Ezekiel være jer til et tegn; I skal gøre i overensstemmelse med alt det, han har gjort; og når dette kommer, skal I kende, at jeg er den Herre Gud. Også du, menneskesøn, skal det ikke ske på den dag, når jeg tager fra dem deres styrke, deres herligheds glæde, deres øjnes lyst og det, som deres sind er rettet mod, deres sønner og deres døtre, at den, som undslipper på den dag, skal komme til dig for at lade dig høre det med dine egne ører? På den dag skal din mund åbnes for ham, som er undsluppet, og du skal tale og ikke længere være stum; og du skal være dem til et tegn; og de skal kende, at jeg er Herren. Ezekiel 24:1, 15–27.

Belejringens alpha er døden for Ezekiels hjertes begær, og dens omega er døden for Israels hjertes begær.

At høre, men ikke høre

Der er fem steder, hvor de ældste eller folket på en eller anden måde fremstilles som lyttende til Ezekiel. I Ezekiel 8:1 sidder Judas ældste foran ham. I Ezekiel 14:1 kommer de ældste og sætter sig foran ham. I Ezekiel 20:1 kommer Israels ældste for at søge Herren til råds. I Ezekiel 37:18 siger Gud til Ezekiel: „Når dit folks børn taler til dig og siger: Vil du ikke kundgøre os, hvad du mener med dette?“ I kapitel fireogtyve spørger folket direkte: „Vil du ikke fortælle os, hvad disse ting betyder for os, siden du gør således?“ I hver af de fem tilfælde befinder de ældste eller folket sig i en laodikeisk tilstand.

Og han sagde: Gå hen og sig til dette folk: Hør igen og igen, men forstå ikke; se igen og igen, men indse ikke. Gør dette folks hjerte fedt, gør deres ører tunge, og tilluk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt. Esajas 6,9-10.

De fem fremstillinger af folket, som hører, men ikke hører, og de fem fremstillinger af folket, som ser, men ikke ser, stemmer overens med de fem trin hos dem, der nægter at se og høre i Esajas' vidnesbyrd.

Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt, og der lidt; for at de kunne gå bort og falde baglæns og blive knust og indfanget og taget til fange. Esajas 28:13.

Og mange iblandt dem skal snuble og falde og knuses og fanges i snaren og tages til fange. Esajas 8,15.

Tegn

I Ezekiels kapitel fireogtyve ender den periode, som begynder ved belejringen og Ezekiels hustrus død – hans øjnes lyst – med Jerusalems død – Israels øjnes lyst. Den halvandet år lange belejring bærer Alfa og Omega's signatur, og perioden begynder og ender med et tegn. Som i Ezekiels kapitel fireogtyve identificerer Jesus belejringens tegn i Matthæus fireogtyve.

Kristi ord var blevet talt i en stor skares påhør; men da Han var alene, kom Peter, Johannes, Jakob og Andreas til Ham, mens Han sad på Oliebjerget. »Sig os,« sagde de, »hvornår skal dette ske? og hvad skal være tegnet på Dit komme og på verdens ende?« Jesus besvarede ikke sine disciple ved særskilt at omtale Jerusalems ødelæggelse og den store dag for sit komme. Han sammenflettede skildringen af disse to begivenheder. Havde Han åbenbaret sine disciple de kommende begivenheder, sådan som Han så dem, ville de ikke have været i stand til at udholde synet. I barmhjertighed mod dem forenede Han skildringen af de to store kriser og lod disciplene selv granske betydningen. Når Han henviste til Jerusalems ødelæggelse, rakte Hans profetiske ord ud over denne begivenhed til den endelige verdensbrand på den dag, da Herren skal rejse sig fra sit sted for at straffe verden for deres misgerning, når jorden skal blotlægge sit blod og ikke mere skjule sine dræbte. Hele denne tale blev givet, ikke alene for disciplene, men for dem, som skulle leve i de sidste scener af denne jords historie.

Idet Kristus vendte sig til disciplene, sagde han: »Tag jer i agt, at ingen fører jer vild. For mange skal komme i mit navn og sige: Jeg er Kristus; og de skal føre mange vild.« Mange falske messiaser vil fremstå, idet de hævder at gøre mirakler og erklærer, at tiden for det jødiske folks befrielse er kommet. Disse vil vildlede mange. Kristi ord blev opfyldt. Mellem hans død og Jerusalems belejring fremstod mange falske messiaser. Men denne advarsel blev også givet til dem, som lever i denne verdens tidsalder. De samme bedrag, som blev praktiseret forud for Jerusalems ødelæggelse, er blevet praktiseret gennem tidsaldrene og vil blive praktiseret igen.

»Og I skal høre om krige og rygter om krige; se til, at I ikke lader jer skræmme; for alt dette må ske, men enden er endnu ikke.« Forud for Jerusalems ødelæggelse kæmpede mennesker om overherredømmet. Kejsere blev myrdet. De, som man antog stod nærmest tronen, blev dræbt. Der var krige og rygter om krige. »Alt dette må ske,« sagde Kristus, »men enden [for den jødiske nation som nation] er endnu ikke. For folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder. Alt dette er begyndelsen til

veerne.« Kristus sagde: Når rabbinerne ser disse tegn, vil de erklære dem for at være Guds domme over nationerne, fordi de holder Hans udvalgte folk i trældom. De vil erklære, at disse tegn er tegnet på Messias' komme. Lad jer ikke bedrage; de er begyndelsen på Hans domme. Folket har set hen til sig selv. De har ikke angret og omvendt sig, så jeg kunne helbrede dem. De tegn, som de fremstiller som tegn på deres frigørelse fra trældommen, er tegn på deres ødelæggelse.« The Desire of Ages, 628.

Belejringen af Jerusalem i året 66 indeholdt tegnet på, at Rom opstillede sine faner i helligdommens område. Jesu kommentar til begivenhederne i perioden fra 66 til 70 forbandt ødelæggelsen i året 70 med Hans andet komme; og der er et tegn forbundet med Hans andet komme.

„Snart blev vore øjne draget mod øst, thi en lille sort sky havde vist sig, omtrent halvt så stor som en mands hånd, hvilket vi alle vidste var Menneskesønnens tegn.“ The Day Star, 1846.

Begyndelsen og afslutningen på historien fra år 66 til 70 e.Kr. indeholder et tegn, som er forbundet med begyndelsen på belejringen og byens ødelæggelse, og som stemmer overens med alfa- og omega-tegnet på Øjnenes Lysts død i 587 f.Kr. og 586 f.Kr.

Historien om den halvandet år lange belejring er et „tegn“ for de sidste dage. De dårlige jomfruer, som fremstilles i Ezekiels historie, finder deres modstykke i historien om de kloge jomfruer, som så belejringens tegn i året 66 og flygtede i sikkerhed. Den halvandet år lange belejring er tegnet, der åbenbarer to klasser af tilbedere. Den ene klasse vil forstå tegnet; den anden klasse, som af Esajas betegnes som „mange“, vil hverken se eller høre.

Mange og få

Da sagde kongen til tjenerne: Bind ham på hænder og fødder, og før ham bort og kast ham ud i det yderste mørke; dér skal der være gråd og tænderskæren. For mange er kaldede, men få er udvalgte. Matthæus 22:13, 14.

Så skal de sidste blive de første, og de første de sidste; thi mange er kaldede, men få udvalgte. Matthæus 20,16.

At se og høre

Der er fem udspillede lignelser i Ezekiels Bog og ligeledes fem gange, hvor Ezekiel talte til lederne og folket. Disse to vidner identificerer de fem dårlige jomfruer, som nægter at 'se' og nægter at 'høre'. De nægter at se eller høre den kundskab, som forøges, når Jesus, som Løven af Judas stamme, åbner sit profetiske ords segl.

Verden vil se og høre

Alle I verdens indbyggere og I, som bor på jorden, se til, når han løfter et banner på bjergene; og når han støder i basunen, så hør! Esajas 18:3.

Og på den dag skal de døve høre bogens ord, og de blindes øjne skal se ud af dunkelhed og ud af mørke. Esajas 29,18.

Mit tåbelige og forstokkede folk har ingen kundskab

Hvor længe skal jeg se banneret og høre lyden af basunen? For mit folk er dåragtigt, de kender mig ikke; de er tåbelige børn, og de har ingen forstand: de er vise til at gøre ondt, men til at gøre godt har de ingen kundskab. Jeremias 4:21, 22.

Forkynd dette i Jakobs hus, og kundgør det i Juda og sig: Hør nu dette, du tåbelige folk, uden forstand, som har øjne og ikke ser, som har ører og ikke hører. Jeremias 5,20.21.

Et genstridigt hus

Og Herrens ord kom også til mig og lød således: Menneskesøn, du bor midt iblandt et genstridigt hus, som har øjne at se med, men ikke ser; de har ører at høre med, men ikke hører; for de er et genstridigt hus. Ezekiel 12:1, 2.

Derfor taler jeg til dem i lignelser; for skønt de ser, ser de ikke, og skønt de hører, hører de ikke, ej heller forstår de. Og på dem opfyldes Esajas' profeti, som siger: Med øret skal I høre og dog ikke forstå, og se skal I se og dog ikke fatte. For dette folks hjerte er blevet forhærdet, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket, for at de ikke nogen sinde skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med hjertet og omvende sig, så jeg kunne helbrede dem.

Men salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det; og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det. Matthæus 13:13–17.

De gamle stier

Så siger Herren: Stå ved vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Også vækkere satte jeg over jer og sagde: Lyt til basunens røst. Men de sagde: Vi vil ikke lytte. Jeremias 6:16, 17.

Budskabet fra 1840–1844

”Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu gøres kraftfuldt gældende, for der er mange mennesker, som har mistet deres orientering. Budskaberne skal gå ud til alle menighederne.

„Kristus sagde: „Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det, og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det“ [Matthew 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844.

"Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; afslutningsværket må fuldføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, som vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå frem på sin lod for at aflægge sit vidnesbyrd." Manuscript Releases, bind

Tegnet på Belejringen

Der er fem gange i Ezekiels Bog, hvor han »udlevede« en lignelse, som folket nægtede at se, og ligeledes fem gange, hvor han »talte« til dette folk, som nægtede at høre. De to vidner, den udlevede lignelse og talen, blev fremstillet for de fem dårlige jomfruer. En af de udlevede lignelser, som findes i kapitel fire, repræsenterer belejringens »tegn«, der advarer om den kommende ødelæggelse. Ezekiels budskab er budskabet til Laodikea.

Det „tegn“, der gives for Laodikea, er „belejringens tegn“, og belejringen i de sidste dage fremstilles af flere vidner. Det eneste tegn, der blev givet jøderne på Kristi tid, var Jonas' tegn, som repræsenterer en udlevet lignelse om tre dage i en hvals bug.

Da svarede nogle af de skriftkloge og farisæerne og sagde: Mester, vi vil gerne se et tegn fra dig. Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro slægt søger efter et tegn, og intet tegn skal gives den uden profeten Jonas' tegn. For ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i hvalens bug, således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød. Matthæus 12,38–40.

Jonas' tegn

Jonas' tegn var en handlet lignelse om en opstandelse fra døden. Johannes repræsenterer den samme sandhed, for han blev kastet i en kogende gryde med olie og kom ud levende. Daniel i løvekulen og de tre mænd i Nebukadnezars ovn repræsenterer en opstandelse fra døden. Alle repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind, som opstår igen i Åbenbaringen kapitel elleve.

„Frelserens tanker vendte nu tilbage fra betragtningen af fortid og fremtid. Mens folket bestræbte sig på at forklare det, de havde set og hørt, i overensstemmelse med de indtryk, der var blevet gjort på deres sind, og i overensstemmelse med det lys, de besad, 'svarede Jesus og sagde: Denne røst kom ikke for min skyld, men for jeres skyld.' Det var det afgørende bevis på hans Messiasværdighed, Faderens tegn på, at Jesus havde talt sandheden og var Guds Søn. Ville jøderne vende sig bort fra dette vidnesbyrd fra det høje Himmelen? De havde engang spurgt Frelseren: Hvilket tegn viser du os, for at vi kan se og tro? Utallige tegn var blevet givet gennem hele Kristi tjeneste; alligevel havde de lukket deres øjne og forhærdet deres hjerter, for at de ikke skulle blive overbevist. Det største mirakel, opvækkelsen af Lazarus, fjernede ikke deres vantro, men fyldte dem med endnu større ondskab; og nu, da Faderen havde talt, og de ikke kunne bede om noget yderligere tegn, blev deres hjerter ikke formildet, og de nægtede stadig at tro.“ Spirit of Prophecy, bind 3, 79.

Lazarus var tegnet på opstandelsen, sådan som den blev fremstillet af Jonas i hvalens bug. Faderens røst i forbindelse med den opstandne Lazarus repræsenterer foreningen af guddommelighed og menneskelighed, hvilket naturligvis er Kristi natur, han som tog menneskelig natur på sig. Foreningen af guddommelighed med menneskelighed er de hundrede og fireogfyrre tusindes banner, og Lazarus er tegnet på opstandelsens kraft, som fuldbyrder foreningen af Skaberen med skabningen.

„Ved opvækkelsen af Lazarus blev mange ført til at tro på Jesus. Det var Guds plan, at Lazarus skulle dø og lægges i graven, før Frelseren skulle komme. Opvækkelsen af Lazarus var Kristi største mirakel, og på grund af den priste mange Gud.“ Manuscript Releases, bind 21, 111.

Lazarus ledte det triumferende indtog i Jerusalem, og han var det levende »tegn« på opstandelsen, som er illustreret ved Jonas.

„Lazarus, hvis legeme havde set forrådnelse i graven, men som nu frydede sig i den herlige manddoms kraft, førte det dyr, hvorpå Frelseren red.“ The Desire of Ages, 572.

Det triumferende indtog svarer til lejr mødet i Exeter, som var alfaopfyldelsen af lignelsen om de ti jomfruer, og bringer således Jonas' og Lazarus' »tegn« i overensstemmelse med omegaen og den fuldkomne opfyldelse af forkyndelsen af budskabet: „Se, brudgommen kommer!“

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være den nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Jonas, Lazarus og Samuel Snows sene ankomst til lejr mødet i Exeter stemmer overens med Ezekiels »tegn på belejringen«. Lazarus førte Kristus ind i Jerusalem på et æsel.

„Bates var en af de betydningsfulde ledere ved lejr mødet i Exeter (New Hampshire) i august 1844, da det 'sande midnatsråb' første gang blev fremført. Det skete, at Bates var den prædikant, der var udvalgt til formiddagens gudstjeneste i lejren. Han formanede sine tilhørere til at være trofaste og forsikrede dem roligt om, at Gud blot prøvede dem, at de befandt sig i ventetiden, og udtrykte lignende tanker, da Samuel S. Snow red ind i lejren til hest. Idet Snow tog plads ved siden af sin søster, fru John Couch, gentog han sin overbevisning om, at Kristus ville komme til syne på den fastsatte tid. Dybt bevæget forskrækkede fru Couch forsamlingen ved at rejse sig og erklære: 'Her er en mand med et budskab fra Gud!'“ Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, bind 4, 549.

I april 1521 rejste Martin Luther i en hestetrukken vogn til Rigsdagen i Worms, hvor han forkastede pavelige traditioner og skikke og erklærede: »Hvis jeg ikke overbevises ved Skrifternes vidnesbyrd eller ved klar fornuft ... kan jeg ikke og vil ikke tilbagekalde noget, eftersom det hverken er sikkert eller ret at handle imod samvittigheden. Her står jeg. Jeg kan ikke andet. Gud hjælpe mig. Amen.«

Ligesom farisæerne modsatte sig Kristi triumferende indtog, modsatte de pavelige myndigheder sig Luthers indtog. Luther ændrede derefter sit navn (et symbol på beseglingen) og blev skjult bort, mens han oversatte Det Nye Testamente til det tyske sprog. Hans fremtræden ved Rigsdagen i Worms var et forbillede på Midnatsråbet, som førte til dødsdekretet fra datidens kirke-statslige myndigheder og således var et forbillede på søndagsloven. Efter ti måneder i skjul under navnet »Junker Jörg« havde truslen fra myndighederne ændret sig, hovedsageligt til to militære problemer, som den korrupte Karl V stod overfor. Disse to militære trusler var Frankrig og islam, som repræsenterer den samme ugudelige alliance mellem socialisme og islam, der i dag

konfronterer menneskeheden.

„Guds værk på jorden fremviser fra tidsalder til tidsalder en slående lighed i enhver stor reformation eller religiøs bevægelse. Principperne for Guds handlemåde med menneskene er til stadighed de samme. De betydningsfulde bevægelser i nutiden har deres parallel i fortidens, og kirkens erfaring i tidligere tider rummer lærdomme af stor værdi for vor egen tid.“ The Great Controversy, 343.

Et æsel ført af Lazarus bragte Kristus ind i Jerusalem, en hestetrukken vogn bragte Luther til rigsdagen i Worms, og en hest bragte Snow til lejr mødet i Exeter, hvorved æslet og hesten, begge medlemmer af familien „Equidae“ i slægten „Equus“, identificeres som tegnet på Midnatsråbets budskab.

Fryd dig storligen, du Zions datter; råb højt, du Jerusalems datter: se, din Konge kommer til dig; han er retfærdig og har frelse; sagtnodig og ridende på et æsel, ja, på en æselfole. Zakarias 9:9.

Tegnet på midnatsråbets budskab er æslets eller hestens ankomst, begge symboler på islam. Den udvalgte budbringer for det sande budskab om midnatsråbet ankom på en hest i overensstemmelse med Kristi ankomst på et æsel. „Belejringen“ i de sidste dage kendetegnes ved opfyldelsen af Ellen Whites identificering af, at byen Nashville skal rammes af „ildkugler“.

Hvorfor begynder belejringen ved Nashvilles ildkugler? Er det, fordi islam er repræsenteret ved æslet og hesten i Guds profetiske Ord?

Smyrna

Kejser Nero markerer begyndelsen på menigheden i Smyrna, da byen Rom blev brændt i året 64. Datoen markerer begyndelsen på forfølgelsen af den kristne kirke, gennemført over en periode på to hundrede og halvtreds år, som afsluttedes med Milano-ediktet i året 313. Dannelsen af dyrets billede repræsenterer alpha-vejmærket, som indleder en periode, der ender med et omega-vejmærke, repræsenteret ved dyrets mærke ved den snart kommende søndagslov. Perioden identificeres som begyndende med „edikter“.

Hvis læseren vil forstå de redskaber, der skal tages i brug i den snart kommende strid, behøver han blot at følge beretningen om de midler, som Rom anvendte til det samme formål i tidligere tider. Hvis han vil vide, hvorledes papister og protestanter i forening vil behandle dem, der forkaster deres dogmer, lad ham da se den ånd, som Rom gav til kende over for sabbatten og dens forsvarere.

"Kongelige forordninger, almindelige kirkemøder og kirkelige anordninger, opretholdt af verdslig magt, var de trin, hvorved den hedenske festdag opnåede sin hædersplads i den kristne verden. Den første offentlige foranstaltning, der håndhævede søndagshelligholdelse, var den lov, som blev udstedt af Konstantin. (E.Kr. 321; se tillægsnote til side 53.) Dette edikt påbød byboerne at hvile på 'solens ærværdige dag', men tillod folk på landet at fortsætte deres landbrugsmæssige beskæftigelser. Skønt det i virkeligheden var en hedensk lovbestemmelse, blev den håndhævet af kejseren efter hans navnkundige antagelse af kristendommen." The

Det første kongelige edikt, som markerede en overgang fra menigheden i Smyrna til menigheden i Pergamos, var Milanoediktet i 313. Det udgjorde det første skridt, som førte til den første søndagslov i 321. Jerusalems ødelæggelse er et forbillede på søndagsloven, og to profetiske vidner identificerer en belejring, som gik forud for ødelæggelsen. Disse to belejringer, repræsenteret ved Babylons tredje belejring i 587 f.Kr. og Roms anden belejring i år 70, identificerer, at vejmærket, som går forud for søndagslovens vejmærke, er en profetisk belejring.

Nebukadnezar belejrede Jojakim, dernæst Jojakin og til sidst Zedekias. Cestius belejrede i året 66 og opfyldte det tegn, Jesus havde givet menigheden, ligesom den tredje belejring i 587 f.Kr. indeholdt tegnet på Ezekiels hustrus død. Vejmærket, der går forud for Jerusalems ødelæggelse, er en belejring, og det er også et „tegn“. Vejmærket, der gik forud for søndagsloven i 321, var Milano-ediktet, hvor overgangen fandt sted fra en menighed (Smyrna), som ikke har nogen fordømmelse, til Pergamos, symbolet på en menighed i kompromis.

Milano-ediktet er derfor begyndelsen på en profetisk belejring, og det er også et tegn. Det markerer også det sted, hvor den laodikæiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind overgår til den filadelfiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind.

Filadelfia og Smyrna repræsenterer de eneste to menigheder blandt de syv menigheder i Åbenbaringen, som ikke mødes med nogen fordømmelse. Denne kendsgerning identificerer igen denne overgang som overgangen fra den stridende kirke til den triumferende kirke. Denne overgang svarer til Milanoediktet, hvor endetidsbevægelsen af de hundrede og fireogfyrre tusind bliver den ottende menighed, som er af de syv. Filadelfia og Smyrna er også de eneste to menigheder, som kæmper med dem, der påstår, at de er jøder, men i virkeligheden er af Satans synagoge.

Dette vejmærke i 313 stemmer også overens med lejr mødet i Exeter fra den 12. til den 17. august 1844. Da lejr mødet sluttede, fejrede budskabet hen over USA's østkyst som en flodbølge, indtil døren blev lukket den 22. oktober 1844.

”Som en flodbølge skyllede bevægelsen hen over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby og ud til fjerntliggende egne bredte den sig, indtil Guds ventende folk var fuldt vækket. Fanatismen forsvandt for denne forkyndelse som tidlig rim for den opgående sol. De troende så deres tvivl og rådvildhed fjernet, og håb og mod besjælede deres hjerter. Arbejdet var frit for de yderligheder, som altid viser sig, når der er menneskelig ophidselse uden Guds ords og Ånds styrende indflydelse. Det svarede i karakter til de tider med ydmygelse og omvendelse til Herren, som i det gamle Israel fulgte budskaber om irttesættelse fra Hans tjenere. Det bar de kendetegn, som i enhver tidsalder præger Guds værk. Der var kun lidt ekstatisk glæde, men snarere dyb hjertegranskning, syndsbekendelse og forsagelse af verden. En forberedelse til at møde Herren var de anfægtede sjæles byrde. Der var vedholdende bøn og uforbeholden hengivelse til Gud.” The Great Controversy, 400, 401.

Dørens lukning den 22. oktober 1844 er et forbillede på den snart kommende søndagslov, og vejmærket, der gik forud for den lukkede dør den 22. oktober, var lejr mødet i Exeter. Lejr mødet i

Exeter svarer derfor til Milanoediktet. Det svarer også til Kristi triumferende indtog.

„Midnatsråbet blev ikke så meget båret frem ved argumentation, skønt Skriftens bevis var klart og afgørende. Der fulgte med det en tilskyndende kraft, som bevægede sjælen. Der var ingen tvivl, ingen spørgsmål. Ved anledningen af Kristi triumferende indtog i Jerusalem strømmede folket, som var samlet fra alle dele af landet for at holde højtiden, til Oliebjerget, og idet de sluttede sig til skaren, som ledsagede Jesus, blev de grebet af stundens inspiration og bidrog til at forstærke råbet: ‘Velsignet være han, som kommer i Herrens navn!’ [Mattæus 21,9.] På samme måde følte vantro, som strømmede til adventismøderne — nogle af nysgerrighed, andre blot for at håne — den overbevisende kraft, som ledsagede budskabet: ‘Se, Brudgommen kommer!’“ Profetiens Ånd, bind 4, 250.

Milanoediktet markerer den profetiske belejring, som blev forbilledliggjort ved Nebukadnezar i 587 f.Kr. og Cestius i året 66. Disse to belejringer førte til Jerusalems ødelæggelse i henholdsvis 586 f.Kr. og 70. Cestius’ belejring ophørte, og tre og et halvt år senere blev belejringen genoptaget under Titus, hvorved der tilvejebringes en profetisk periode, som begynder med en romersk alfa-hersker og ender med en omega-hersker. Disse tre og et halvt år repræsenterer pavemagtens nedtræden af Jerusalem og den snart kommende søndagslov, når pavemagtens dødelige sår læges, og hun atter hersker i tre og et halvt symbolske år.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade være og ikke opmåle; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de nedtræde i toogfyrre måneder. Åbenbaringen 11,2.

I 538, og derefter igen ved den kommende søndagslov, begynder Jerusalems nedtrampning. Disse to søndagslove blev fremstillet ved året 321, da Konstantin den Store udstedte den første søndagslov. I 538 blev pavedømmet bemyndiget til at forfølge (nedtrampe) Guds kirke i tre og et halvt år, som fremstillet ved historien fra Cestius til Titus. I 538 vedtog pavedømmet en søndagslov ved det tredje koncil i Orléans. Den snart kommende søndagslov identificerer, hvornår pavedømmet igen bemyndiges til at nedtrampe templet (forfølge).

313 identificerer det første edikt, som førte til den første søndagslov i 321. Dernæst blev riget i 330 profetisk delt i øst og vest og markerede således omega-afslutningen på den anden periode med pavelig forfølgelse på „toogfyrre“ symbolske måneder – en periode med forfølgelse og nedtrædelse, som begyndte ved alfa-søndagsloven i De Forenede Stater.

Og den tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, da skal han selv drikke af Guds vredes vin, som er skænket ufortyndet i hans harmes bæger; og han skal pine sig med ild og svovel for de hellige engles åsyn og for Lammets åsyn. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder, og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, som tager dets navns mærke. Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro. Åbenbaringen 14:9–12.

Sletten

Den latinske betydning af »Milan« er den midterste del af sletten. Midt imellem øst og vest, i året 313, søgte Konstantin fra vest en alliance med Licinius fra øst. Ediktet repræsenterede forsøget på at føre øst og vest sammen, og ediktet blev stadfæstet ved et traktatægteskab, da Konstantins halvsøster Constantia ægtede Licinius. Men ligesom det første traktatægteskab i Daniel elleve mellem seleukiderne i nord og Ptolemæus i syd var ægteskabet bestemt til at mislykkes, idet det gamle ordsprog blev opfyldt, som siger: »øst er øst, og vest er vest, og aldrig skal de to mødes.«

Året »330« fremstilles direkte i Daniel elleve, vers fireogtyve, syvogtyve og niogtyve. Dette bringer de sytten år fra 313 til 330 ind i den profetiske linje i Daniel elleve, og af profetisk nødvendighed identificerer det dette traktatægteskab mellem øst og vest i 313 som en parallel til det første traktatægteskab i det samme kapitel.

“Profetien i det ellefte kapitel i Daniels Bog har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, som har fundet sted i opfyldelsen af denne profeti, vil blive gentaget.” Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Antiochos II Theos, som regerede fra 261–246 f.Kr., tilsidesatte sin første hustru, Laodike I, til fordel for Berenike, datter af Ptolemaios II Filadelfos af Egypten. Ægteskabet var en del af den fredsordning, der afsluttede den anden syriske krig i 252 f.Kr. Da Konstantin derefter besejrede Licinius i 324, ophørte ægteskabet, ligesom ægteskabet mellem Antiochos og Berenike ophørte, da Laodike, den første hustru, forgiftede Antiochos i 246 f.Kr. Ægteskabet, som havde markeret afslutningen på den anden syriske krig, og mordet på Antiochos, og derefter Berenike, hendes barn og hendes egyptiske følge, markerede begyndelsen på den tredje syriske krig. Traktatægteskabet i 313 afsluttede den periode med forfølgelse, der er repræsenteret ved menigheden i Smyrna, og indledte den periode med kompromis, der er repræsenteret ved menigheden i Pergamon.

Ægteskabet ved begyndelsen af den seleukidiske historie var et forbillede på traktatægteskabet ved afslutningen af det seleukidiske imperium, da Antiochos den Store gav sin datter Kleopatra I til Ptolemaios V Epifanes. Ægteskabet fandt sted i Raphia i 193 f.Kr., men alliancen var snart forbi, ligesom det første traktatægteskab mellem nordens konge og sydens konge havde været det. De alfa- og omega-traktatægteskaber i det seleukidiske imperium er forbilleder på det traktatægteskab, der senere omtales i Daniels profetiske historie i kapitel elleve, da Octavian gav sin søster Octavia Minor til Marcus Antonius i 40 f.Kr. Marcus Antonius og Octavian befandt sig i en magtkamp om Roms østlige og vestlige områder, som var brudt ud i 44 f.Kr. med mordet på Julius Cæsar. Traktaten i Brundisium blev indgået ved ægteskabet i 40 f.Kr., og otte år senere, i 32 f.Kr., lod Marcus Antonius sig formelt skille fra Octavia og fremkaldte slaget ved Actium i 31 f.Kr., hvor både Marcus Antonius og Kleopatra, (den allersidste Kleopatra), fandt deres endeligt.

Seleukiderrigets omega-ægteskabspagt introducerede den første Kleopatra, som var et forbillede på den sidste Kleopatra, hvis afstammingslinje dannede forbindelsen til Romerrigets profetiske alfa-ægteskabspagt i 40 f.Kr. Disse tre pagtægteskaber er forbilleder på ægteskabspagten i Milanoediktet. Milanoediktet markerer begyndelsen på en profetisk belejring; det repræsenterer et profetisk tegn; det markerer en overgang fra en retfærdig kirke til en uretfærdig kirke og stemmer således overens med gåden om den ottende, som er af de syv. Det markerer en ægteskabspagt, som

afslutter en krig, indtil skilsmissen fra ægteskabspagten og dermed markerer begyndelsen på en krig. I de to romerske ægteskaber fremskynder skilsmissen rigets forening. 313 markerer også lejr mødet i Exeter, hvor forkyndelsen af Midnatsråbets budskab begynder og fører til den lukkede dør den 22. oktober.

Vi vil fortsætte med at betragte disse sandheder i den næste artikel.